

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 3. Solvuntur objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

scribatis, quod hac tam iniquè facta, & absentibus nobis, & non declinantibus iudicium, non habeant robur, sicut neque sua natura habent: illi autem qui iniquè egerunt, poena Ecclesiasticarum legum subiaceant.

3. Theodoretus à Diocoro Alexandrino patriarcha depositus, per appellationem ad Leonem Pontificem confugit, ut docet ejus epistola ad eundem Leonem scripta, ubi sic ait: *Nos humiles & pusilli ad Apostolicam Sedem vestram accurrimus, ut Ecclesiarum ulceribus remedium à vobis accipiamus: vobis enim primas in omnibus tenere convenit. Et inferius: Ego Apostolica vestra Sedis expecto sententiam, & oro atque obsecro sanctitatem tuam, ut mihi rectum, ac iustum tribunal vestrum invocanti opem ferat.*

Censuit igitur S. Chrysostomus, & post eum Theodoretus, Episcopum Romanum, ea quæ perpetam acta erant in Synodis Orientalibus, etiam iis, in quibus præfederal Alexandrinus Patriarcha, autoritate sua rescindere posse. At Episcopus Romanus hoc non poterat ut Patriarcha Occidentis; manifestum enim est Episcopum Romanum, ut Occidentis Patriarcham, nihil jurisdictionis habere potuisse in Orientalem Ecclesiam. Ergo vel hoc non poterat, quod est contra mentem Chrysostomi & Theodoret, vel poterat ut supremus moderator universæ Ecclesiæ; adeoque Chrysostomus & Theodoretus Episcopum Romanum, ut supremum universæ Ecclesiæ moderatorem agnovisse dicendi sunt.

4. In eadem planè sententia fuerunt Cyrillus Patriarcha Alexandrinus & Basilus, ut de primo probatur ex ejus ad Celestinum Pontificem de Nestorio epistola, in qua sic eum alloquitur: *Non prius autem illius (Nestorii) communionem palam aperireque deserimus, quam hac ipsa pietati tue indicaremus. Dignetur proinde quid hic sentias præscribere; quo liquido nobis constet, communicare ne nos cum illo oporteat, an vero libere eidem denunciare, neminem cum eo communicare, qui ejusmodi erroneam doctrinam fovet ac prædicat.* De secundo vero ex ejus ad S. Athanasium epistola, num. 52. ubi hæc scribit: *Visum est autem mihi consentaneum, ut scribatur Episcopo Romæ, ut quæ hic geruntur consideret, deque consilium, & ... ipse sua autoritate usus, viros eligat ... ad hoc quoque accommodatos, ut mansuetudine & facilitate ingenii eos, qui distorti & obliqui apud nos sunt, corrigan* ... omniaque secum habentes necessaria ad solutionem eorum, quæ Arimini male gesta sunt. Quibus verbis aperte agnoscit Basilus Episcopo Romano, tanquam supremo pastori, omnium Ecclesiarum curam commissam esse, eumque ut supremum pastorem, ea quæ in Synodis etiam frequentissimis male fieri contingit, autoritate sua emendare posse.

Prob. denique ex Patribus Latinis. 1. S. Hieronymus in sua de vocabulo Hypostasis epistola ad Damasum Pontificem, sic ait: *Quoniam tui me terreat magnitudo, invitat tamen humanitas. A pastore præsidium ovīs peto. Cum successore piscatoris & discipulo crucis loquor. Ego nullum primum nisi Christum sequens, Beatitudini tue, id est, Cathedre Petri communionem confocio. Super illam petram edificatam Ecclesiam scio.* Hic S. Doctor Romanum Episcopum agnoscit esse successorem Petri. Tanquam ovīs confugit ad eum, velut pastorem non particularem (non enim Romanæ, sed Antiochenæ Ecclesiæ presbyter erat Hieronymus) sed universalem. Ei secundum à Christo in Ecclesia locum tribuit; adeoque eum ut summum Christi in terris Vicarium reveretur. Denique eum vice Petri, cujus successor est, Ecclesiæ fundamentum esse, proindeque ab eo Ecclesiæ universæ ædificium sustentari constituitur.

2. S. Augustinus cum Milevitana Synodo ad Innocentium Papam in sua ad eum epistola, quæ est 92. sic scribit: *Quia te Dominus gratia sua præcipue munere in Sede Apostolica collocavit ... magnis periculis infirmorum membrorum Christi pastorem diligentiam quæsumus adhibere digneris. Nova quippe heresis, & nimium perniciosa tempestas surgere inimicorum gratia Christi cepit. Inimici autem illi gra-*

tia Christi erant Pelagiani, qui Africam potissimum & Palæstinam erroribus suis inficiebant; nec tamen Augustinus, & cum eo alii præfules Africani confugiunt ad Antiochenum Patriarcham, vel Palæstinæ Metropolitum, & Africæ Primatem Carthaginensem Episcopum; sed confugiunt ad Romanum Pontificem, eumque enixè orant, ut contra novatores pastorem diligentiam adhibeat, & Africæ ac Palæstinæ fidelium fidei atque salutem, novos errores damnando, consulat. Quod certe non fecissent, ni eis exploratum penitus esset, Episcopo Romano, ut supremo pastori, Ecclesiarum omnium seu totius gregis Dominici curam incumbere.

Cum igitur ajunt: *Quia te Deus gratia sua, &c.* perinde est ac si dicerent: *Quoniam te Deus ex gratuita benevolentia, eaque singulari, nec aliis Ecclesiæ prælatis tecum communi collocavit in Cathedra, quæ totius Ecclesiæ primatum obtinet, & collocando constituit te caput & pastorem universæ Ecclesiæ, & constituendo imposuit onus universam Ecclesiam regendi, eamque contra novatorum pravitatem & molitiones defendendi; oramus ut ovibus nostris, quæ etiam tuæ sunt, pastorem, quam illis debes, curam exhibeas, & quod satis non possumus, autoritate quæ polles apostolica, illas in vera fide contineas, proscribendo recens excusa hæreticorum placita.*

3. S. Bernardus lib. 2. de considerat. post medium, sic Eugenium Pontificem alloquitur: *Age indagemus adhuc diligentius qui sis, quam geras videlicet pro tempore personam in Ecclesia Dei? Quis es? Sacerdos magnus, Summus Pontifex. Tu princeps Episcoporum, tu hæres Apostolorum, tu primatu Abel ... dignitate Aaron, autoritate Moyses ... potestate Petrus, unctione Christus. Tu es cui claves tradite, cui oves credite sunt. Sunt quidem & alii cæli janitores, & gregum pastores: sed tu tanto gloriosius, quanto & differentius utrumque præ cæteris nomen hereditasti. Habent illi sibi assignatos greges, singuli singulos: tibi universi credunt, uni (gregi) unus (pastor) nec modo ovium, sed & pastorum tu unus omnium pastor. Unde id probem queris? Ex verbo Domini, &c.*

ARTICULUS III.

Solvuntur objectiones.

Obj. 1. S. Irenæus, & cum eo plures alii Episcopi, Victorem Papam litteris ad eum datis graviter reprehenderunt, quod Asianos Episcopos, luna decima quarta cum Judæis Pascha celebrare solitos, quia hanc consuetudinem relinquere, & cum cæteris fidelibus die Dominica lunam decimam quartam proximè subsequente, festum illud agere volebant, excommunicasset. Atqui Irenæus cum aliis illis Episcopis non sic Victorem reprehendit, nisi quia judicavit illum non esse aliis Episcopis superiorem, neque illum alios Episcopos judicare & damnare posse. Ergo Irenæus, & alii cum eo Episcopi, qui Victorem litteris objurgarunt, in ea fuerunt sententia, quod Episcopus Romanus non habeat jurisdictionem in universam Ecclesiam, nec sit totius Ecclesiæ moderator & rector universalis.

Resp. 1. Victorem quidem ex occasione schismatis Blasti, qui, ut habetur apud Tertullian. lib. de præscript. c. 53. *Latenter judaismum volebat introducere. Pascha enim dicebat non aliter custodiendum esse, nisi secundum legem Moysi, xiv. mensis:* Asianis Episcopis excommunicationem minitatum esse, nisi Pascha non luna decima quarta, ut eætenus soliti erant, sed die Dominica proximè subsequente in posterum celebrarent: quod autem eos pertinaciter inobedientes re ipsa excommunicaret, non videtur satis exploratum, & multi negant.

Resp. 2. neg. min. Nam sive Victor Asianos Episcopos absciderit, sive ab illis abscindendis Irenæi & aliorum Episcoporum litteris deterritus fuerit, consilium ejus improbatum est ab Irenæo, & illis aliis Episcopis;

pis, non quod judicaret ab eo Episcopos abscindi non posse legitimis ob causas, sed quia judicabant tot Episcopos non sine gravi Ecclesiae damno abscisum iri, Victoremque paci & concordiae consultum melius esse, si decessores suos in tolerandis Asianis imitaretur. Vide Eusebium lib. 5. hist. Eccles. cap. 24. Ubi inter alia haec ad rem nostram leguntur: *Hoc* (quod meditabatur, aut agebat adversus Asianos Episcopos Victor) *non omnibus placebat Episcopis: quin potius è contrario, scribentes ei, jubebant ut magis quae pacis sunt ageret, & concordiae atque unanimitati studeat. Denique extant etiam ipsorum litterae, quibus asperius oburgant Victorem, velut inutiliter Ecclesiae commodis consulente.*

Victorem igitur Asianis poenam excommunicationis intentantem, vel etiam, ut multi volunt, insipientem, alii Episcopi monent, non ut se intra potestatis sibi concessae limites contineat, sed ut paci, concordiae, atque unanimitati studeat; non cum oburgant, quasi male arrogantem sibi potestatem, quam à Christo non acceperit, sed velut commodis Ecclesiae non satis consulente, dum abscindit, vel cogitat abscindere Asianos Episcopos. At profecto si Romanum Episcopum ut supremum & universalem totius Ecclesiae moderatorem & rectorem non agnovissent Irenaeus & alii Episcopi qui cum eo ad Victorem pro Asianis scripserunt, Victorem monuissent, ne praescriptos sibi fines excederet, neve quod non posset moliretur.

Obj. 2. S. Cyprianum lib. de unit. Eccles. ubi sic ait: *Episcopatus unus est, cujus à singulis in solidum pars tenetur.* Ergo, juxta S. Cyprianum, omnes Episcopi sunt inter se aequales, & unus, nempe Romanus Episcopus, non est aliorum rector & princeps.

R. Exponendo mentem S. Cypriani. Itaque juxta mentem S. Martyris, Episcopatus unus est, non unitate numerica, ut patet ex verbis subsequentibus, *cujus à singulis, &c.* Sed unitate originis à qua exordium sumit, radicis à qua veluti nutritur, capitis à quo regitur, fundamenti à quo sustentatur; sicut multi rivi ex eodem fonte profluunt, & multi radii à sole emissi, sunt unum unitate originis; sicut multi rami ejusdem arboris sunt unum unitate radicis; sicut multa membra corporis ejusdem sunt unum unitate capitis; sicut multi lapides cum lignis ejusdem aedificii sunt unum unitate fundamenti.

Patet ex contextu: nam sic loquitur S. Martyr: *Loquitur Dominus ad Petrum: Ego tibi dico, inquit, quia tu es Petrus, & super istam petram aedificabo Ecclesiam meam. Et eidem post resurrectionem suam dicit: Pasci oves meas. Et quamvis Apostolis omnibus post resurrectionem suam parem potestatem tribuat, & dicat: Sicut misit me Pater... tamen ut unitatem manifestaret, unitatis originem ab uno (Petro velut capite & fundamento) incipientem sua auctoritate disposuit. Hoc erant utique & ceteri Apostoli, quod fuit Petrus, pari consortio praediti & honoris & potestatis, sed exordium ab unitate (capitis & fundamenti) proficiscitur, ut Ecclesia Christi una monstraretur.... Episcopatus unus est, cujus à singulis in solidum pars tenetur. Ecclesia una est... quomodo solis multi radii, sed lumen unum: & rami arboris multi, sed robur unum tenaci radice fundatum. Et cum de fonte uno rivi plurimi defluunt, numerositas licet diffusa videatur exundantis copia largitate, unitas tamen servatur in origine.*

Juxta S. Martyrem, episcopatus unus est, non quidem particularis; alioquin in Ecclesia unus episcopali dignitate & potestate polleret, quod est falsum; sed universalis, quatenus inter omnes episcopatus particulares, qui sunt in Ecclesia, unus, nempe Romanus, ceterorum omnium est origo, radix, caput & fundamentum. Juxta S. Martyrem, omnes episcopatus particulares, qui sunt in Ecclesia, ab episcopatu Romano, velut ab origine exordium sumentes, eique adherentes velut radici, cum eo constant unum morale corpus, cujus ipse caput est; cum eo constituunt unum aedificium morale, cujus ipse fundamentum est; *Simonet Theol. Tom. II.*

cum eo faciunt unum episcopatum universalem, cujus ipse principatum tenet: illius tamen singuli alii Episcopi in solidum partem tenent, quia non unus est numero episcopatus, sed collectio ex multis particularibus episcopatibus coalescens: sicut singuli homines in solidum tenent partem naturae humanae, quia natura humana non est unica numero natura, sed collectio constans ex multis naturis singularibus.

Dices. S. Cyprianus in actis Synodi Carthaginensis, quam ipse cum aliis 88. Episcopis celebravit, sic loquitur: *Neque quisquam nostrum Episcopum se esse episcoporum constituit, aut tyrannico terrore ad obsequendi necessitatem collegas suos adigit.* Atqui his verbis S. Cyprianus tacite suggillat Stephanum Papam, quod se Episcopum episcoporum faceret, & supremam in Ecclesia auctoritatem affectaret.

Resp. Divinare eos, qui sic S. Cypriani mentem interpretantur. Certè non ita Cyprianum intelligit S. Augustinus, lib. 3. de baptis. c. 3. ubi postquam haec Cypriani verba recitavit, sic statim prosequitur: *Quid mansuetius, quid humiliter?* Intellexit igitur Augustinus Cyprianum his verbis non alium praeteritum Stephanum carpere, sed solum significare voluisse, nolle se dominari sententiae collegarum suorum, & unicuique plane liberum esse, quid sentiret, palam aperire.

Resp. 2. Cyprianum, dato quod verbis citatis Stephanum tacite reprehendere velit, non sic eum reprehendere, praecise quia episcoporum Episcopum se faciebat, & supremam in Ecclesia sibi vindicabat auctoritatem: sciebat enim Cyprianus Episcopum Romanum esse caput & rectorem omnium aliorum episcoporum, atque totius Ecclesiae fundamentum, à quo illa sustentatur & regitur: sed quia, ut putabat ipse Cyprianus, suprema sua auctoritate abutebatur, tyrannico terrore collegas suos, Africanos scilicet praefules, ad obsequendi necessitatem adigere volendo, dum illis excommunicationis poenam minitabatur, non defererent suam de rebaptizandis haereticis sententiam, quam in Scripturis Sacris, & ipsa ratione fundatissimam esse existimabant; cum aliud illis nil ipse praeter Ecclesiae suae consuetudinem seu traditionem opponeret.

Dices. S. Cyprian. ibid. manifestè supponit omnes Episcopos inter se aequales esse: sic enim post verba citata prosequitur: *Quando habeat omnis Episcopus pro licentia libertatis, & potestatis suae arbitrium proprium, tamque judicari ab alio non possit, quam nec ipse potest alterum judicare. Sed expectemus universi iudicium Domini nostri Jesu Christi, qui unus & solus habet potestatem & praeposendi nos in Ecclesia suae gubernatione, & de actu nostro judicandi.* Juxta S. Cyprianum igitur, Episcopi quilibet alium superiorem non habent praeter Christum, qui sicut solus potest eos praeposere in Ecclesiae suae gubernatione, ita solus potest de eorum actibus judicare. Unde inter Episcopos nullus est, qui aliorum iudex sit & rector.

Resp. Cyprianum non in ea fuisse sententia, quod omnes Episcopi inter se aequales sint, patet ex supra dictis, & adhuc ostendi potest ex ejus epistola 18. ad Cornelium Papam, ubi sic ait: *Navigare audent & ad Petri Cathedram atque Ecclesiam principalem, unde unitas sacerdotalis exorta est.* Juxta Cyprianum igitur, in omnibus Ecclesiis particularibus Ecclesia particularis Romana principatum tenet, adeoque, juxta Cyprianum, Episcopus Romanus aliorum omnium Episcoporum princeps est.

Verba autem, quae nobis obijciuntur, vel benignè interpretanda sunt, vel errores intolerabiles continent. Nam 1. certum est quod Episcopus Romanus possit Episcopos instituire, & novos episcopatus creare. 2. Certum est quod Episcopus Romanus possit alios Episcopos de crimine convictos judicare, excommunicare, deponere, quod multis exemplis probari potest, & hic breviter probatur ex ipsomet Cypriano epistola 42. ad Stephanum Papam, quem adhortatur, ut Martianum Arelatensem Episcopum, qui ad Novatiani castra transfugerat, excommunicet & deponat. *Dirigantur, inquit, in provinciam, & ad plebem* Bb 3 Are-

Arelate consistentem à se littera; quibus absento Mariano, alius in locum ejus substituatur. Quando igitur Cyprianus dicit Episcopos non nisi à Christo de actibus suis judicari posse, intelligendus est de actibus dubiis & occultis. Sic eum ferè interpretatur Augustinus, cum lib. 3. de bapt. cap. 3. verbis ejus subjicit: *Opinor in his questionibus, quæ nondum aliquatissima perfectione discusse sunt.*

Obj. 3. S. Hieronymus epist. 85. ad Evagrium, docet omnes Episcopos inter se æquales esse: nam sic loquitur: *Ubiunque fuerit Episcopus, sive Romæ, sive Eugubii, sive Constantinopoli, sive Regii, sive Alexandria, sive Tanis; ejusdem meriti, ejusdem est & sacerdotii, Potentia divitiarum, & paupertatis humilitas, vel sublimiorem, vel inferiorem Episcopum non facit.* Resp. S. Hieronymum, cum dicit omnes Episcopos esse ejusdem meriti & sacerdotii, loqui de potestate ordinis, non jurisdictionis, velleque tantum ordinis potestatem eandem in omnibus Episcopis esse, sive divites sint, sive pauperes, non verò majorem in divitibus, & in pauperibus minorem. Certe si non de consecratione Episcoporum, sed de eorum jurisdictione loqueretur Hieronymus, verba ejus intolerabilem continerent falsitatem; cum verbi gr. Tanensis Episcopus uni tantum civitati præfuerit, Episcopus verò Alexandrinus præfuerit tribus provinciis, Ægypto scilicet, Lybiæ, & Pentapoli, ut patet ex can. 6. Nicænæ Synodi.

Obj. 4. Concilium Nicænum can. 6. declarat Romanum Pontificem unum ex Patriarchis, eique assignat certam regionem gubernandam, nempe suburbanas Ecclesias, vel etiam, si vis, totum Occidentem. Atqui hoc non faceret Synodus, si Romanus Episcopus haberet primatum totius Ecclesiæ. Ergo, &c. *Prob. maj.* Ex ipso canone, ejus, ut nunc extat in tomis Conciliorum, hic tenor est: *Mos antiquus perduret in Ægypto, vel Lybia, & Pentapoli, ut Alexandrinus episcopus horum omnium habeat potestatem, quoniam quidem in Episcopo Romano parilis mos est.*

Resp. neg. r. aj. Manifestum enim est, Synodum his verbis: *Quoniam in Episcopo Rom. parilis mos est,* nihil statuere circa Rom. Episcopum, sed ad summum significare eum, ut Occidentis patriarcham, habere specialem curam certarum regionum, quod non obstat quominus universæ Ecclesiæ primatum obtineat, ejusque sit moderator & rector universalis.

Resp. 2. Canonem 6. Nicænæ Synodi, qualis hic citatur, mutilum esse, & carere initio, ut probatur ex sess. 16. Concilii Chalcedonensis, in qua Paschasius Legatus Pontificius, dictum canonem, ex scriptis Ecclesiæ Romanæ depromptum, citavit, qualem ediderant Patres Nicæni. Sic autem habet canon ille, ut à Paschasio citatus est: *Ecclesia Romana semper habuit primatum. Teneat autem & Ægyptus, ut Episcopus Alexandria omnium habeat potestatem, quoniam & Romano Episcopo hæc est consuetudo.* Porro quamvis post Paschasium, Constantinus consistorii secretarius, canonem ex codice græco recitasset, ut habetur nunc in tomis Conciliorum, nihilominus græci magistratus, qui aderant nomine Imperatoris, lectioni Paschasini adhæserunt, dixeruntque: *Perpendimus, omnium quidem primatum & honorem præcipuum secundum canones antiquæ Romæ Dei amantissimo Archiepiscopo conservari.* Illud autem, secundum canones, officere non potest Episcopo Romano: nam si Episcopus Romanus, ut dicit Synodus Nicæna, primatum semper habuit, certè illum non ab hominibus, sed à Christo accepit.

Obj. 5. Episcopum Constantinopolitanum Romano patem dignitate & honore fecerunt multa Concilia generalia, nempe Constantinopolitanum I. canon. 2. Chalcedonense sess. 15. canon. 28. & ult. & Constantinopolitanum III. can. 36. Ergo, &c.

Resp. 1. Concilium Constantinopolitanum I. solum anteponebat Constantinopolitanum Episcopum Alexandrino & Antiocheno: sic enim loquitur can. 2. *Constantinopolitana civitatis episcopum habere oportet pri-*

matus honorem post Romanum Episcopum: propterea quod sit nova Roma.

Resp. 2. Canon. Chalcedonensem, in quo fabricator ejus Anatolius Constantinopolit. Episc. mentitur, cum ait Constantinopol. episcopo à centum quinquaginta Patribus concessa fuisse privilegia æqualia cum Rom. Pontifice, additum esse absentibus Legatis Pontificiis, ut constat ex sess. 16. Item ut constat ex ead. sess. Legatos Pontificios ei contradixisse. Item Leonem Pontificem eum reprobasse, ut patet ex litteris ab eo post Synodum scriptis ad Marcianum Augustum, ad Pulcheriam Augustam, & ad Patres Chalcedonenses. Item eum in Ecclesia nunquam receptum fuisse: quandonam enim ex toto Orbè Christiano ad Constantinopolitanum Episcopum appellatum est?

Resp. 3. Concilium Constantinopolitanum III. nullos canones edidisse, & canonem illum 36. fabricatum fuisse à Synodo, quæ quini-sexta dicitur, & post sextam Synodum celebrata fuit sub Justiniano Juniore Constantini Pogonati filio. Hujus autem Synodi nulla est in Ecclesia autoritas.

ARTICULUS IV.

Cujus sit convocare Concilia.

Nota. Concilium latinè, & græcè Synodus, significat congregationem episcoporum. Concilium aliud est generale, seu œcumenicum, aliud nationale, & aliud provinciale. Generale dicitur illud, cui interesse possunt & debent, secluso legitimo impedimento, episcopi totius Orbis Christiani: unde totius Orbis Christiani Concilium vocatur. Nationale dicitur illud, cui intereunt unius regni, vel nationis archiepiscopi & episcopi. Ejusmodi Concilia interdum generalia seu universalia, interdum provincialia vocantur, quamvis à generalibus & provincialibus, propriè loquendo differant. Provinciale denique dicitur, cui intereunt episcopi unius provincie. Præterea nomen Concilii seu Synodi solet extendi ad presbyterorum unius episcopatus conventum, cui præest episcopus.

Nota iterum. Concilium nationale à Patriarcha vel Primate, provinciale ab Archiepiscopo, & diocesanum ab Episcopo convocari debere tenent catholici omnes, nec contradicunt hæretici: sed maxima controversia est de Concilio generali catholicos inter & hæreticos: nam catholici munus illud congregandi pertinere volunt ad Romanum Pontificem: hæretici verò munus hoc attribuant Imperatori. Unde negant Concil. Tridentinum esse recipiendum, quia non ab Imperatore, sed à Rom. Pontifice convocatum fuit. Sed contra illos sit cum catholicis.

RESPONSIO.

Munus convocandi Concilium generale pertinet ad Romanum Pontificem.

Prob. 1. Ex Act. Concilii Chalcedonensis, in quo Lucentio Legato pontificio postulante ne Dioscorus Alexandrinus cum reliquis Episcopis federet, & dicente: *Judicii sui necesse est eum (Dioscorum) dare rationem, quia cum personam judicandam non haberet, præsumpsit & Synodum (generalem) ausus est facere sine auctoritate Sedis Apostolicæ, quod nunquam licuit, nunquam factum est;* Nemo contradixit, & Dioscorus iudicii sui rationem redditurus, in medio à magistratibus, qui nomine Imperatoris aderant, sedere iussus est.

Prob. 2. Ex Synodo Romana III. in causâ Symmachii Papæ congregata, in qua Episcopis à Theodorico congregatis, dicentibus Symmachum ipsum debuisse Synodum convocare, propter Petri principatum, in quem succedunt Rom. Pontifices: *Theodoricus ipsum quoque Papam in colligenda Synodo voluntatem suam litteris demonstrasse significavit;* & cum Episc. Symmachii litteras sibi vellent exhiberi, has statim proferri Theodoricus imperavit, tumque ab ipso Symmacho